

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa J. Ż.
przeciwko Kompanii Węglowej Spółce Akcyjnej Oddziałowi Kopalni Węgla
Kamiennego "H." w R.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 kwietnia 2008 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 29 maja 2007 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda J. Ż. kwotę
2025 zł (dwa tysiące dwadzieścia pięć) tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z 29 maja 2007 r. częściowo uwzględnił apelację strony pozwanej (zarzut przedawnienia) w sprawie z powództwa J. Ż. o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

Skargę kasacyjną pozwana oparła na podstawie z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), koncentrujące się wokół oceny „czy pracownik

zajmujący samodzielne i kierownicze stanowisko pracy może przez czynności faktyczne, a wbrew obowiązującym regułom prawnym wynikającym z Kodeksu pracy i układu zbiorowego pracy, spowodować powstanie prawa do dodatkowego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe”.

W odpowiedzi powód wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga zasadniczo winna być odrzucona z braku uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Wniosek i jego uzasadnienie to dwa konieczne elementy konstrukcyjne pozostające w koniunkcji, stąd winny wystąpić łącznie (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Chodzi oczywiście o uzasadnienie odrębne od uzasadnienia podstaw skargi, gdyż są to oddzielne uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c.). Uzasadnienie podstaw skargi nie zastępuje braku uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie, gdyż na etapie przedsądu ocenie podlega tylko wskazywana podstawa przyjęcia skargi a podstawy skargi oceniane są dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Odrębne uzasadnienie wniosku jest konieczne tym bardziej, gdy skarga odwołuje się do przesłanki, która przez jej rozpoznanie ma realizować interes systemu prawa. Brak uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi w orzecznictwie traktowany jest jako brak nieusuwalny skutkujący jej odrzuceniem na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.

Próba odejścia od tego reżimu z założeniem, iż sam wniosek może zawierać podstawę uzasadniającą przyjęcie skargi oraz jej uzasadnienie, również nie pozwala tego stwierdzić. Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego kwestia sformułowana we wniosku. Jej przytoczenie (in extenso) samo w sobie ukazuje mankamenty metodyczne i merytoryczne wniosku, prócz negatywnie ocenionego już wyżej braku odrębnego uzasadnienia. Istotne zagadnienie prawne to problem doniosły jurydycznie i o znaczeniu uniwersalnym dla systemu prawa. Każdorazowo wymaga więc klarownego przedstawienia (sformułowania) z odwołaniem do określonych norm prawnych (przepisów). Oczywiście po uprzedniej gruntownej analizie prawa oraz orzecznictwa, na bazie której określone istotne zagadnienie prawne może zostać postawione i stanowić dopiero podstawę do przyjęcia skargi oraz rozpoznania takiego zagadnienia przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi w

głównej mierze warunkowane jest interesem publicznym (rozwojem i wykładnią prawa). Natomiast przytoczona we wniosku kwestia nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego. Sprowadza się bowiem tylko do zwykłej wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym. Nie stanowi to przesłanki przedsądu, gdyż wówczas skarga kasacyjna nie miałaby granic a postępowanie kasacyjne byłoby kolejną (zwykłą) instancją. Skarga kasacyjna przysługuje wszak od prawomocnego wyroku i wykładnia jako przesłanka przyjęcia skargi jest szczególnie uwarunkowana (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Analiza orzecznictwa, której w skardze nie dokonano, nie ukazuje rozbieżności co do prawa do wynagrodzenia za nadgodziny nawet dla pracowników zatrudnionych na stanowiskach kierowniczych i samodzielnych. Część tego orzecznictwa przytoczono w zaskarżonym wyroku, niezależnie od tego, iż w sprawie ustalono, że powód nie był zatrudniony na stanowisku kierowniczym w rozumieniu art. 151⁴ § 1 k.p. i pracował w nadgodzinach. Ustalenia faktyczne wiążą w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych motywów, z braku przesłanki przedsądu odpowiadającej warunkom z art. 398⁴ § 1 pkt 3 i art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., odmówiono przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach orzeczono zgodnie z żądaniem na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 6, § 11.1. pkt 2 i § 12.4. pkt 2 (odpowiednio) rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, według stawki minimalnej dla wartości przedmiotu zaskarżenia (56.525,51 zł).

/tp/